

det ene Tilfælde, efter § 15, er man saa forsigtig og varsom over for hende; men i det andet Tilfælde siges der ikke andet, end at hun skal give Samtykke til Gældens Stiftelse. Hvad vil det nu sige? Hun ved, at Manden er i Færd med at kontrahere, at stifte en Gæld, fordi han trænger til Penge og ikke kan undvære dem, og saa spørger han hende: Har du noget imod Udstedelsen af dette Gældsbevis, og dertil vil hun vel svare: Ja, hvis du synes, at det er nødvendigt, har jeg ikke noget derimod. Det vil hun heller ikke gaa fra, hvis det kommer til Sag, og saa skulle Kreditorerne kunne gøre Eksekution i hendes selverhvervede Gods. Jeg tror, at der her maa tilvejebringes en bedre Overensstemmelse mellem Paragrafferne 15 og 26, og jeg tror som den sidste ærede Taler, at naar vi nu gaa ud fra andre og bedre Forudsætninger end dem, der gjaldt, da Loven af 7de Maj 1880 blev vedtagen, vil det ogsaa lykkes os at formulere disse Bestemmelser paa en bedre Maade, end det skete i 1880.

Jeg vilde gerne vide, om det ikke er en Forglemmelse, at der i § 23 i Slutningen staar: at er Forpligtelser af den nævnte Natur indfrie af Fællesboet eller af den anden Ægtefælles Særeje, kan Erstatning herfor fordres af den paagældende Ægtefælles Særeje, og at det ikke er føjet til, at der eventuelt ogsaa kan fordres Erstatning, naar Fællesboet skiftes, af den paagældendes Andel i Fællesboet. Det sidste, forekommer mig, vilde være i Konsekvens med de øvrige, foregaaende Bestemmelser.

Jeg maa ligesom den sidste ærede Taler stille mig meget tvivlsom med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Autoritet der skal give Sanktion til, at Formuefællesskabet hæves. I § 28 bestemmes der, at det er Overøvrigheden. Naar altsaa Overøvrigheden, navnlig efter Hustruens Begæring, mener, at det er rigtigt, at Fællesboet skiftes, skulde Overøvrigheden, eventuelt med Justitsministeriets Approbation, kunne forlange Boet registreret og realiseret, overensstemmende med Bestemmelserne i Skiftelovens Kap. 6. Det vil altsaa sige, at hele Mandens Bedrift skal kunne stoppes, og der skal kunne tilføjes ham en meget betydelig, maaske uoprettelig Skade. Det er et Indgreb i den privatretlige Sfære, som ikke vel egner sig til at henlægges til en administrativ Autoritets Afgørelse. Det vil ligge mere naturligt for Domstolene, og jeg mener, som den sidste ærede Taler, at man vel maa kunne finde en Form, hvorved Domstolene maatte kunne sikre, at der ikke

sker en Forrykkelse af Status, indtil Afgørelse finder Sted, hvorom der findes en Regel i Skiftelovens Kap. 6, § 58, 2det og 3dje Stykke. Jeg anser det i dette Tilfælde for naturligt, at Hustruen henvender sig til Skifteretten, og at denne, forinden den giver endelig Decision, træffer de nødvendige Bestemmelser, som sikre, at Fællesboet ikke bliver forrykket. Saa kommer siden Skifterettens Decision, der kan appelleres, og der kan gaa nogen Tid hen, uden at der dog er noget i Vejen for, at Manden kan fortsætte Forretningen under et passende Tilsyn og navnlig, naar den væsentligste Del af Aktiverne er bleven sikret.

Jeg beder det høje Ting undskylde, at jeg er gaaet ind paa Detailler, hvoraf vel adskillig flere ville blive behandlet i et Udvalg, men jeg har fremhævet disse Punkter for at bede det eventuelle Udvalg om at overveje, om der er noget deri. Jeg skal slutte med at sige, at hvis det skulde lykkes at bringe dette Lovforslag nogenlunde uskadt gennem Rigsdagen i Aar, vil der være gjort et mægtigt Skridt i Retning af retfærdige og civiliserede Forhold i denne vigtige Sag om Formueforholdet mellem Ægtefællerne. Saa vil navnlig den danske Kvinde faa et meget længe næret, retfærdigt og billigt Ønske opfyldt, og det i en Form, som kun vil give Anledning til meget ringe Tvivl og vil være let at anvende i det praktiske Liv.

Nellemann: Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der er fremkommet om Lovforslaget, og vil da finde det naturligt, at jeg holder mig til det, som jeg maa betragte som Indvendinger mod de foreslaaede Bestemmelser, idet jeg i øvrigt paa min Medarbejders og egne Vegne kun kan takke for de venlige Ord, der ere udtalte, for saa vidt os angaar.

Jeg vil da først bemærke, at med Hensyn til Maaden, hvorpaa Ægtepagter skulde indgaa, have vi i og for sig ikke tænkt paa at bestride, at det vilde i mange Henseender have Fordel, hvis man gik til at foreskrive, at de altid skulde oprettes for Notarius og optages i Notarialprotokollen. Det jo er imidlertid noget, som i meget ringe Grad kendes i vor Ret; det er ikke en Gang med Hensyn til Testamenter foreskrevet som nødvendigt, at de skulde oprettes for Notarius, og derfor have vi været betænkelige ved at foreskrive noget saadant her; dels af Hensyn til, at det koster Penge, og dels af Hensyn til, at det paalægger Folk Henvendelse til Øv-